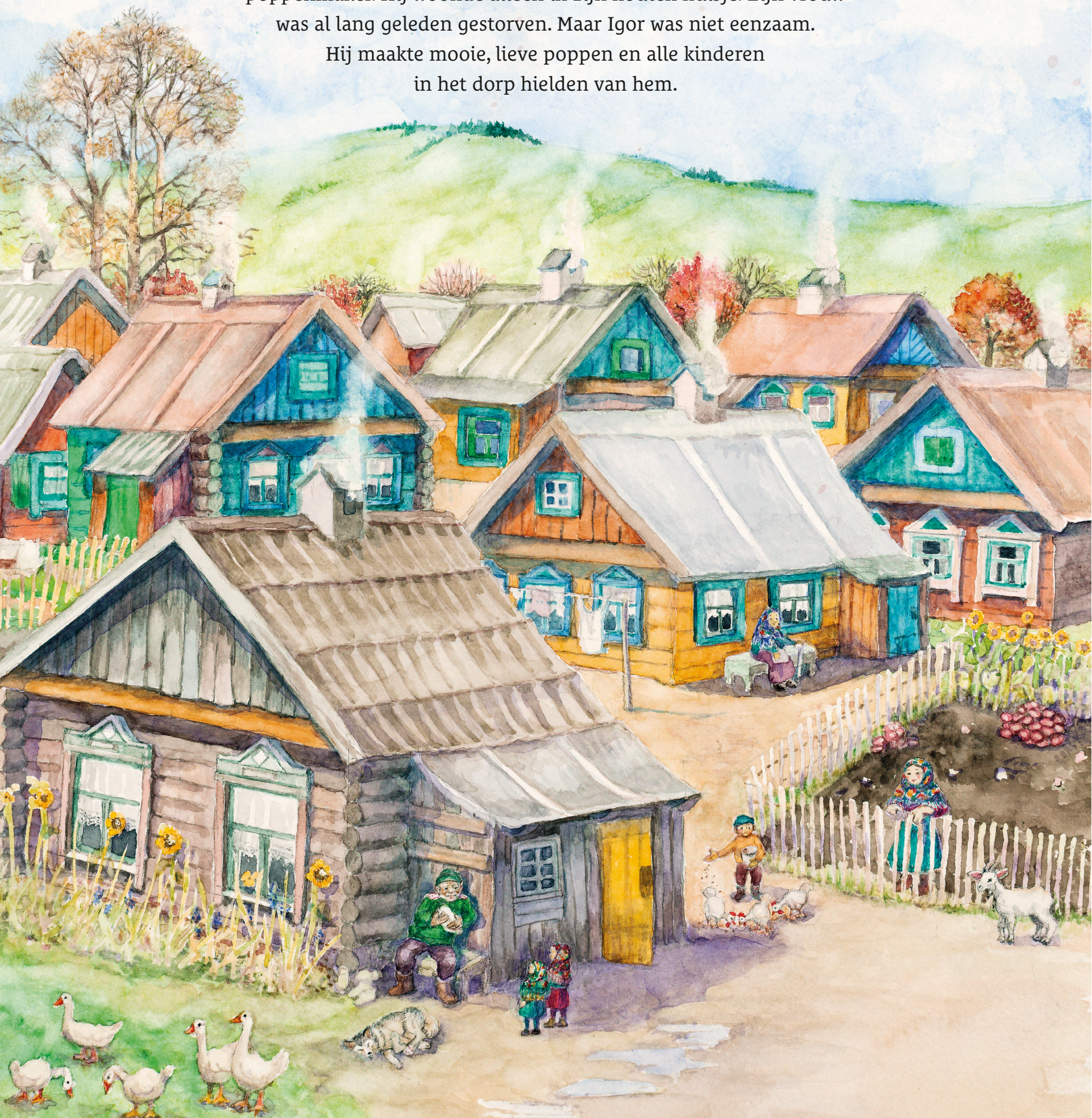

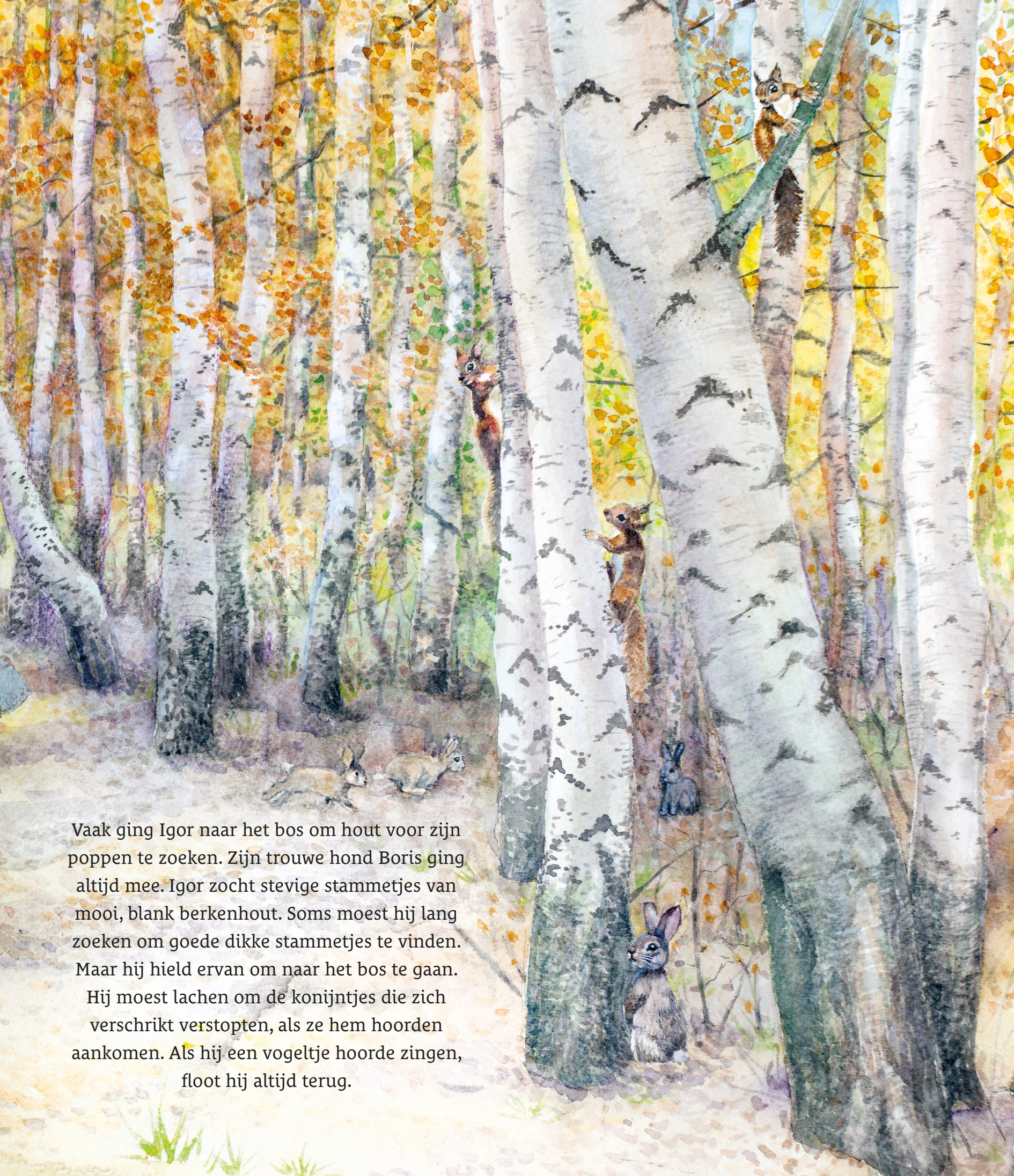
In een klein dorpje in het oude Rusland leefde Igor de poppenmaker. Hij woonde alleen in zijn houten huisje. Zijn vrouw was al lang geleden gestorven. Maar Igor was niet eenzaam. Hij maakte mooie, lieve poppen en alle kinderen in het dorp hielden van hem.

De popjes maakte Igor van hout. Als hij ze rond en glad had geschuurd, werden ze beschilderd. Ze kregen kleurige kleren aan en vrolijke hoofddoeken om hun ronde gezichtjes. Ze hadden rode wangen en grote ogen. Sommige poppen keken een beetje ondeugend en andere waren een beetje dik. Maar allemaal lachten ze vrolijk.

Vaak ging Igor naar het bos om hout voor zijn poppen te zoeken. Zijn trouwe hond Boris ging altijd mee. Igor zocht stevige stammetjes van mooi, blank berkenhout. Soms moest hij lang zoeken om goede dikke stammetjes te vinden. Maar hij hield ervan om naar het bos te gaan. Hij moest lachen om de konijntjes die zich verschrikt verstopten, als ze hem hoorden aankomen. Als hij een vogeltje hoorde zingen, floot hij altijd terug.

Op een koude winterdag vond Igor een bijzonder mooi stuk hout. Een grote boom was omgewaaid. “Aha”, dacht hij, “van dit hout ga ik mijn allermooiste poppen maken.” Hij zaagde voorzichtig een dik stuk van de stam en bond dat op zijn slee.

Daarna ging hij tevreden, door de diepe sneeuw, naar huis. Van dit hout maakte Igor een prachtig popje. Ze was zo mooi dat hij haar niet wilde verkopen. Hij noemde haar Matroesjka.

Dat lijkt een beetje op “moedertje”.

's Avonds zette hij het popje altijd naast zijn bed op het nachtkastje en elke morgen vroeg hij: "Lieve Matroesjka, hoe gaat het met je?" Matroesjka beantwoordde zijn vraag altijd met een stille glimlach.

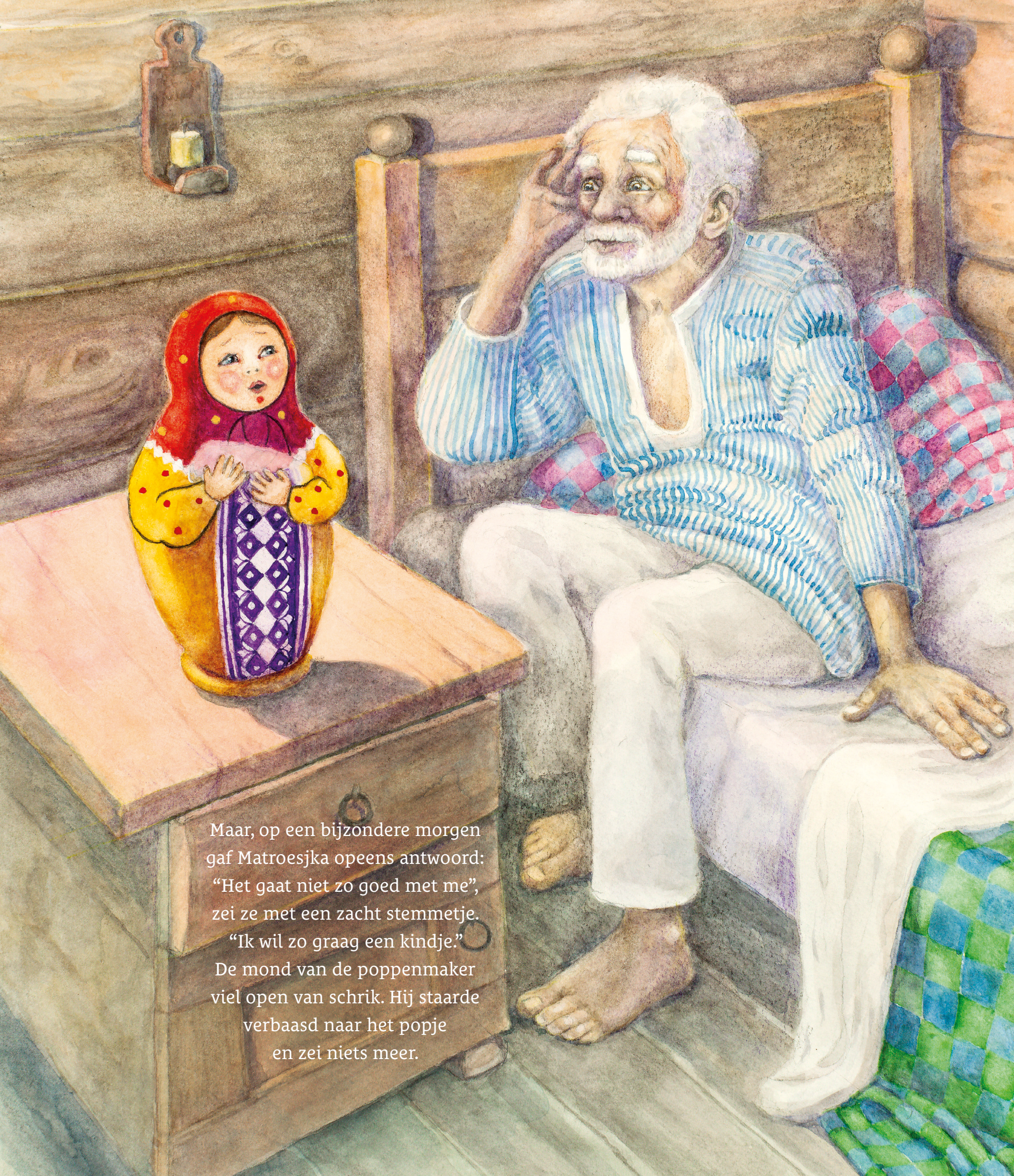

De dorpskinderen kenden het popje al snel. Ze stonden vaak voor het raam van het huis van de poppenmaker om even naar haar te kijken. De poppenmaker zag de kinderen graag. Hij keek naar hun nieuwsgierige en vrolijke gezichtjes en gaf zijn poppen net zulke stralende ogen en rode wangen als de kinderen uit het dorp.

De popjes die hij maakte, leken op de kinderen en de kinderen leken op zijn poppen. Zo ging een lange tijd voorbij.

De poppenmaker zette Matroesjka elke avond naast zijn bed en elke morgen vroeg hij: “En, lief popje, hoe gaat het met je?”

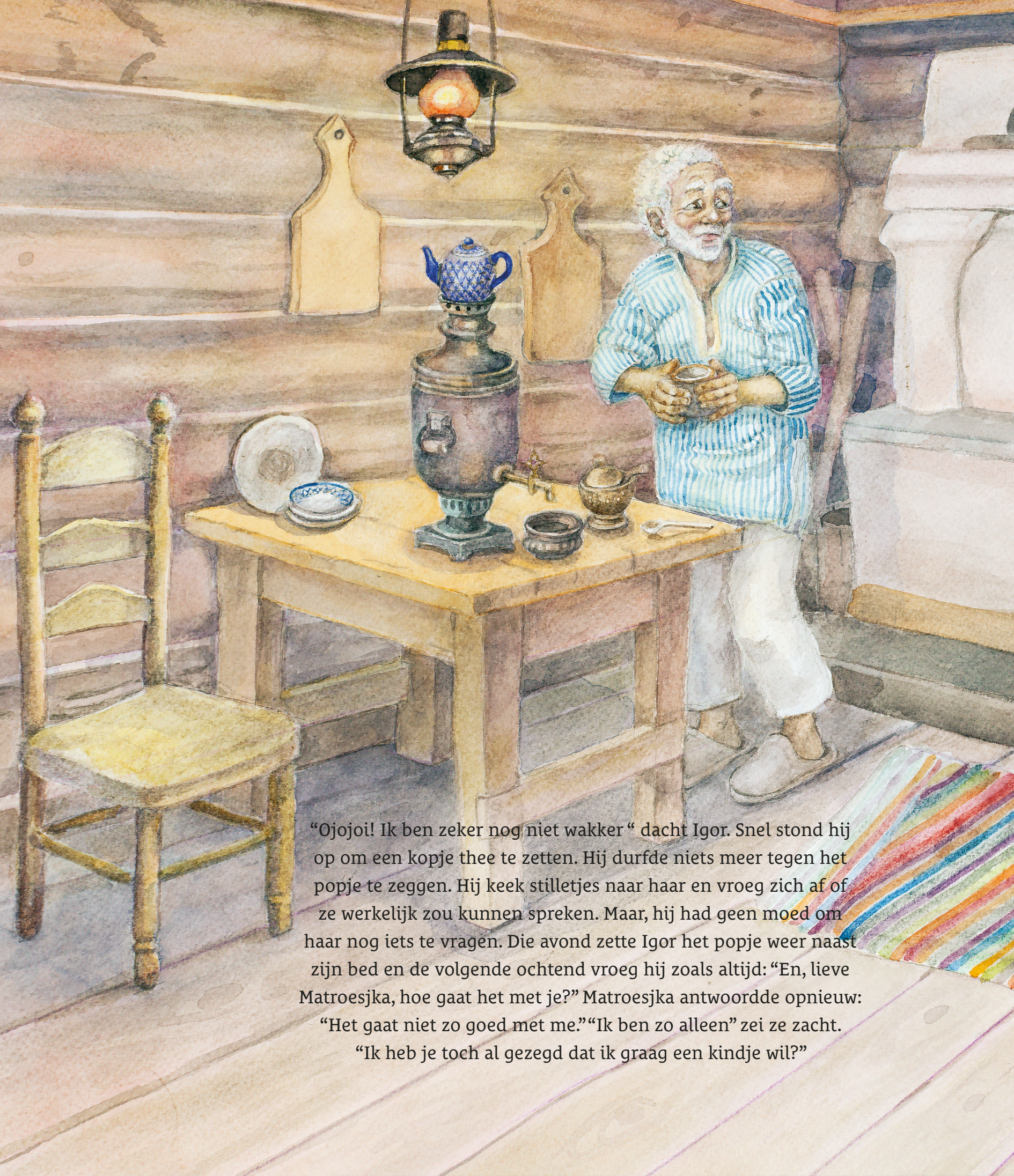
Altijd glimlachte Matroesjka dan zwijgend naar hem.

Maar, op een bijzondere morgen gaf Matrosjka opeens antwoord: “Het gaat niet zo goed met me”, zei ze met een zacht stemmetje.

“Ik wil zo graag een kindje.”

De mond van de poppenmaker viel open van schrik. Hij staarde verbaasd naar het popje en zei niets meer.

“Ojojoi! Ik ben zeker nog niet wakker “ dacht Igor. Snel stond hij op om een kopje thee te zetten. Hij durfde niets meer tegen het popje te zeggen. Hij keek stilletjes naar haar en vroeg zich af of ze werkelijk zou kunnen spreken. Maar, hij had geen moed om haar nog iets te vragen. Die avond zette Igor het popje weer naast zijn bed en de volgende ochtend vroeg hij zoals altijd: “En, lieve Matroesjka, hoe gaat het met je?” Matroesjka antwoordde opnieuw: “Het gaat niet zo goed met me.” “Ik ben zo alleen” zei ze zacht. “Ik heb je toch al gezegd dat ik graag een kindje wil?”

Igor schoot overeind. Hij haalde diep adem. Er was geen twijfel mogelijk. Om er zeker van te zijn dat hij niet droomde kneep Igor twee keer hard in zijn neus. Nee! Hij sliep echt niet meer.

Hij was klaarwakker. Igor raapte al zijn moed bij elkaar, boog zich naar het popje toe en vroeg voorzichtig: “Wat heb je net gezegd?”

“Ik wil zo graag een kindje”, antwoordde ze en zuchtte diep, “anders ben ik zo alleen.” Igor keek naar Matrosjka en dacht diep na. Hij had nog nooit een baby voor een popje gemaakt.

Maar toen hij haar verlangende gezichtje zag zei hij:

“Ik zal het proberen.” “Dankjewel” antwoordde het popje.

“Ik wil graag een dochttertje”. “Goed, je zal een dochter krijgen.”

Igor klom naar de zolder om hout te zoeken. Hij vond nog een stuk van de stam waarvan hij Matrosjka gemaakt had. Dat nam hij mee naar zijn werkplaats en hij ging meteen aan het werk.

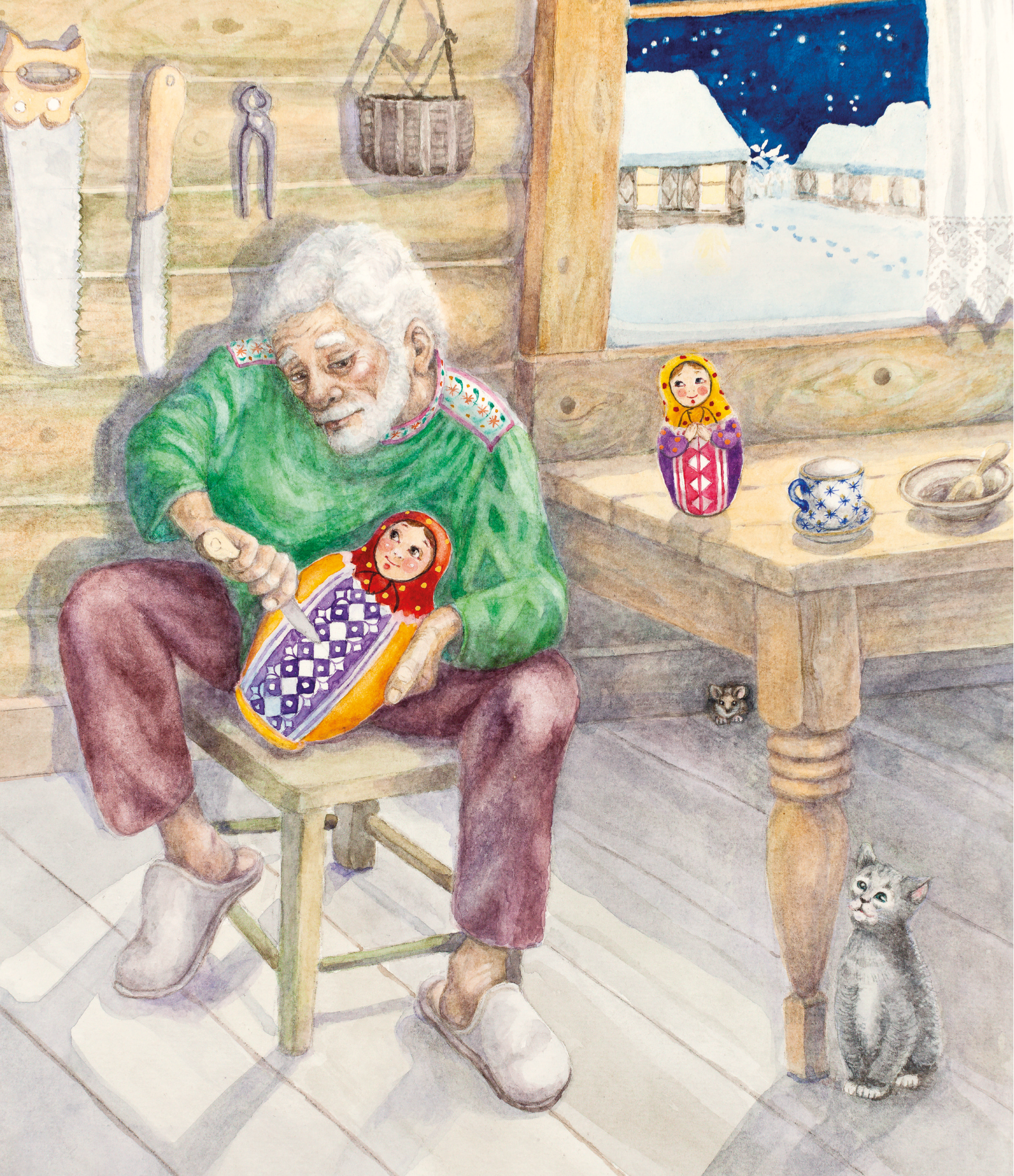

In de avond was het popje klaar. Ze leek sprekend op Matroesjka. De poppenmaker zette het nieuwe popje voor haar neer en vroeg: “En, ben je blij met je dochter? Jij heet Matroesjka, je dochtertje zal ik Troesjka noemen. Ik haal een klein stukje van je naam af. Je dochter is tenslotte ook een stukje kleiner dan jij.”

Matroesjka was heel blij. “ik vind haar heel lief” zei ze. Ze tilde Troesjka op en gaf haar een kus. “Ben je helemaal tevreden?” vroeg de poppenmaker. “Jawel”, zei ze “maar mijn dochtertje moet wel in mijn buik”. Igor schrok: “Dat gaat toch niet”, stotterde hij. “Jawel, mijn kind is toch mijn kind?” antwoordde het popje. Igor de poppenmaker dacht na en zuchtte diep.

Toen stond hij op en pakte zijn gereedschap. Voorzichtig maakte hij Matroesjka van binnen een beetje hol en stopte het kleine popje in het holletje. Daarna maakte hij Matroesjka weer dicht. “Hoe voel je je nu?” vroeg hij. “Ik ben helemaal gelukkig”, antwoordde het popje. “Nu heb ik gezellig een kindje in mijn buik”.

Toen Igor de volgende morgen wakker werd vroeg hij zoals altijd: “En Matroesjka, hoe gaat het met je?”. “Ik ben heel gelukkig”, antwoordde ze. “Maar het kindje in mijn buik heeft de hele nacht bewogen, misschien heeft ze iets nodig.” “Dat zullen we eens bekijken”. Vlug stapte Igor uit bed.

Hij maakte Matroesjka open en nam haar dochtertje in zijn hand. Hij bekeek haar van alle kanten, maar zag niets vreemds: “Alles is in orde. Ze heeft handjes, voetjes, ogen, oren, een neusje en een mond. Alles is er. Ik zou niet weten wat er zou kunnen ontbreken...”. “Maar, er ontbreekt een kindje”, zei het kleine popje toen opeens met een hoog stemmetje. Igor viel bijna van zijn stoel van verbazing: “Een kindje?” “Ja, een kindje, een klein baby’tje!” Igor kon het niet geloven. Hij ging eerst maar weer eens theezetten en keek toen nog eens naar de popjes. “Ik wil echt een kindje”, begon de kleine Troesjka opnieuw. Igor kneep drie keer in zijn neus om er zeker van te zijn dat hij niet droomde. “Maar, maar wat zal je mama daarvan zeggen?” vroeg hij. “Ze zal het zeker heel leuk vinden”, zei Troesjka, “ze zal de grootmoeder van mijn kindje zijn en ze zal haar sprookjes vertellen. Alsjeblieft, maak toch een kindje voor me.”

Igor had nog nooit een kindje voor het kindje van een pop gemaakt. Maar de kleine Troesjka smeekte zo dat hij opnieuw naar de zolder klom om de stam te zoeken waaruit hij Matroesjka en Troesjka gemaakt had. Hij nam hem mee naar zijn werkbank en ging aan het werk.

In de avond was een nieuw popje klaar. Ze leek sprekend op Matroesjka en haar dochter Troesjka.

Je kon goed zien dat ze allemaal familie waren.

“Jij heet Roesjka”, zei Igor. “Bijna net zoals je moeder. Ik haal alleen een klein stukje van je naam af omdat jij ook een beetje kleiner bent.”

“En Troesjka, ben je tevreden?” “Ja” zei ze stralend “alleen moet je mijn dochtertje nog wel in mijn buik stoppen”. “Oh”, zuchtte Igor.

Igor had geen keus. Hij nam zijn gereedschap en maakte Troesjka een beetje hol van binnen en stopte de kleine Roesjka in het holletje. Daarna stopte hij Troesjka in het buikje van Matroesjka en vroeg:

“Zijn jullie nu allemaal tevreden?” “Ja” zei Matroesjka. “Ja”, zei Troesjka in haar buik. “Nee, nee, nee!”, klonk er een hoog stemmetje uit de buik van Troesjka: “Ik wil ook zo graag een kindje. Waarom heb ik geen kindje in mijn buik?” “Hoe bestaat het”, zuchtte Igor, terwijl hij de kleine Roesjka weer tevoorschijn haalde. Het kleine popje smeekte met beide armpjes ophoog: “Alsjeblieft, ik wil ook zo graag een kindje in mijn buik”.

Wat moest Igor doen? Een kindje voor het kindje van een popje had hij nog nooit gemaakt. “Niemand zou me geloven als ik dit zou vertellen”, dacht hij. Die nacht kon hij helemaal niet slapen. Hij zag zijn hele kamer opeens vol met popjes die steeds kleiner werden en steeds maar weer om een kindje vroegen. Allemaal lachten ze zo lief en smeekten ze hem zo dringend. De poppenmaker kon ze niets weigeren, maar de popjes werden zo klein, zo klein dat je ze bijna niet meer kon zien. “Ik zal voor Roesjka nog een kindje maken” dacht Igor. “Maar ik moet wel iets verzinnen, want zo kan het echt niet langer doorgaan.”

De volgende dag maakte hij een heel klein popje. Het was zo groot als een vingerhoed. Het leek sprekend op moedertje Roesjka, grootmoedertje Troesjka en overgrootmoedertje Matroesjka. Maar toen pakte de poppenmaker snel zijn penseel en schilderde een snorretje op het gezichtje van het allerkleinste popje. “Jij bent de zoon van Roesjka”, zei hij glimlachend.

“Jij bent zo klein dat je naam maar twee letters heeft. Jij heet Ka. Jij bent een jongetje en daarom kan je geen baby in je buik hebben. Heb je dat begrepen?” “Ja” lachte het kleine popje “ik ben een man”. “Zo is dat. Daarom heb je ook een snor. Kijk hier maar in de spiegel en ga me niet vertellen dat je een kindje wil.” De poppenmaker liet de kleine Ka zichzelf in de spiegel bekijken en maakte toen Roesjka een beetje hol van binnen en stopte het kleine popje in haar buik. Hij stopte Roesjka in Troesjka en Troesjka in Matroesjka.

De kleine Ka was een vrolijk jongetje.
Overdag stond hij voor het raam en
keek naar de kinderen uit het dorp.
's Avonds ging hij heerlijk slapen
in zijn warme holletje in de buik van
Roesjka en alle popjes waren voortaan
gelukkig en tevreden.

